

- Holnap érkezik. – Lépett be Gareth az anyja szobájába. Cryssin az ablaknál állt, úgy tűnt messze lát, de az erdő sűrűje, amely körbeölelte az Akadémiát, nem engedte a tekintetét messzire kalandozni. Éppen csak az első fák törzséig, lombjáig, amelyek között gyéren hatoltak át a nap sugarai.

- Igen. – Sóhajtott nagyot az asszony. – Csak azt sajnálom, hogy ilyen körülmények között. – Hangja szomorúan csengett. Elfordulva az ablaktól egy levelet nyújtott át a fiának.

Gareth tudta, hogy miért hozzák el az Akadémiára, az édesanyja elmondta neki, de a részletek eddig ismeretlenek voltak a számára. Átvette a levelet és olvasni kezdte. Dűhe sorról sorra növekedett a mellkasába zárva.

- Magyarázd meg, kérlek! – Ejtette a papírost a köztük álló asztalra. Csupán fojtott hangja árulkodott a haragjáról.

- Már régóta váltok leveleket különböző falvakkal, kisebb városokkal, hogy a nyomára akadjak. Végül egy távoli faluból hír érkezett róla. Szerettem volna odautazni és rábeszélni, hogy tartson velem. Már előkészítettem mindent az induláshoz, azonban ez az eset megelőzött.

- Az az ember felbujtotta a falut, hogy támadják meg és vadásszák le!

- Igen, így volt. Hiába üzentem nekik, hogy várjanak meg, hogy hagyják ránk a dolgot. Figyelmeztettem őket, amikor legutóbb itt jártak segítségért, hogy ne üldözzék! Nem hallgattak rám, és meg is lett a következménye! – Cryssin hangja indulatosan csattant a szoba csendjében.

- Hogyan fogták el?

- Meglőtték.

Gareth-ből önkéntelen morgás morajlott fel.

- Miért akarta ennyire megtámadni? Úgy értesültem, hogy ártalmatlan volt. Csak kisebb lopásokat követett el.

- A fajtátok iránti gyűlöletből. Az elme egy betegsége támadta meg, rögeszméjévé vált, hogy minden farkast el kell pusztítani. Benne pedig olyan kihívást látott, ami kedvére való volt. Vadászni akart.

- Az ilyenek miatt nem lehet béke a fajtáink között!

- Ilyenek mindig fognak élni közöttünk, de nem engedhetjük meg, hogy akadályt is emeljenek közénk. Gyűlöletük ellenére kell békét teremtenünk. Ám azt be kell vallanom, nem tudom, hogy mire számítsak, ha holnap megérkezik. Annyival másabb, mint a többi farkas. Már kislány korában is, ha a szemébe néztem, inkább a farkast láttam benne, mint az embert.

- Még fiatal, még alakíthatunk rajta. Finomíthatjuk a két felének egyensúlyát. Biztosan tudom, hogy segíthetek neki.

- Nem akarja majd...

- Éppen elég, hogy én viszont igen. Meglátjuk, kinek lesz erősebb az akarata. Ne aggódj, nem fogom megtörni. – Tette még hozzá, amikor anyja aggodalomtól megcsillanó szemébe nézett.
– Azt sose tenném.

Még egy darabig az anyjával maradt. Beszélgettek a lányról, hogyan is segíthetnek majd neki beilleszkedni az Akadémia életébe. Később Cryssin magához hívatta egyik legkedvesebb tanulóját és megkérte, hogy legyen az új lány mellett és vigyázzon rá.

- Nem kell vállalnod, ha nem akarod. – Szólt közbe Gareth, miután beavatták Lila-t a történetekbe.

- Vállalom. – Felelte Lila. – De segítségre lesz szükségem.

Másnap mindenki a folyosókon tolongott, felkavarta őket a hír, amit már nem lehetett tovább titokban tartani. Reggel Cryssin összehívta az Akadémia lakóit, hogy elmondja nekik, új farkas érkezik hozzájuk. Kérte őket, hogy nyílt szívvel fogadják, segítsék a beilleszkedését a közösségükbe. A bejelentést követően mindenki az ablakokon keresztül leste az Akadémia előtt elterülő tájat arra várva, hogy felbukkanjon egy lovasszekér az új farkassal.

Aznap szinte lehetetlen volt a tanárok számára, hogy magukra vonják tanulóik figyelmét. Mindenki, ember és farkas egyaránt azt találgatta, hogy ki érkezik, fiú lesz vagy lány, milyen színű a farkasa, milyen erős, és hasonló kérdések záporoztak egész nap a tanárok nyakába. A szekér végül jócskán a tanórák után bukkant fel a láthatáron egytől egyig minden tanuló figyelmét az ablakokhoz taszítva. Egyre vadabb teóriákat szöttek, képzeletük messze szárnyalt egészen a szekérig. A szekér közeledtével már látni lehetett, hogy egy átalakított rabszállító az, amelynek rácsait bedeszkázták megerősítve azt, hogy a legbiztonságosabb szállítóeszköz legyen.

Azok a tanulók, akik nem fértek az ablakokhoz, minden erejükkel azon voltak, hogy áttörjenek a tömegen és lejussanak a hatalmas kétszárnyú bejárathoz, amely némán tátotta ki hatalmas száját, hogy kiengedje rajta a kíváncsiskodókat.

Cryssin is a bejárat felé igyekezett kezében egy földig érő, sötétkék köntössel. Ideges volt, hiszen az Akadémia fennállása óta most nézett szembe a legnagyobb kihívással.

Cryssin tudása és fegyelmezettsége tette csak lehetővé, hogy az Akadémia zavartalanul és eredményesen működhessen a lakói számára. Sok esztendeje alapította férjével és fiával abban a reményben, hogy a közös együttélés megtanítsa a fiatal embereknek és farkasoknak, hogy különbözőségüknek nem kell azt jelentenie, hogy a két faj nem élhet együtt.

És most egy olyan nehéz esettel kell szembenéznie, amelyhez fizikailag nem volt elég erős, ám ha sikerrel jár, az nagyban befolyásolhatja a farkasok megítélését. Olyan irányba mozdíthatja el az ügyüket, ami kedvező lenne mindenki számára.

Fia már odalent várakozott. Cryssin büszkén nézett rá. Édesapja halála után átvette az óráit, tekintélyt vívott ki magának farkasok és emberek között egyaránt. Mindenben támogatta az édesanyját, még ebben a különleges helyzetben is.

Gareth a bejárat egyik fából készült ajtajának dőlt, amely olyan vastag és masszív volt, akár a fák törzse, amelyekből készült. A diákok körülötte sündörögtek, kérdéseket tettek fel neki, próbáltak akár csak egy kis választ is kicsikarni belőle az új farkasról. Cryssin mosolyogva nézte, ahogy egyik oldalán egy csapat lány álldogált kihívó pillantásokat vetve rá, hogy felhívják magukra a figyelmét. Az egyik legkitartóbb, talán a legszebb ember lány az Akadémián, szinte egészen a karjához simulva várakozott. Gareth azonban könnyen ellenállt a lányok bájainak és hajthatatlanul csukva tartotta a száját. Jóindulatúan hessegette el magától a kíváncsiskodókat.

- Mindenki rendkívül izgatott. – Ért a fia mellé.

- Ez csak természetes, nem mindennapi esetről van szó. És az esztendő közepén még inkább nagy felhajtás övezi. – Válaszolt mély, megnyugtató hangján.

- Készen állsz?

- Igen. – Gareth hangjában a még mindig haloványan felbukkanó a harag mellé izgalom is vegyült. Fogalma sem volt, hogy mire számítsen, amikor a szekér megérkezik, és kitárják az ajtaját.

- Hoztam magammal egy kis altatót, talán nem lesz olyan nyugodt, mint...

Cryssin nem folytathatta a mondandóját. A rabszállító dühöngve, rázkódva érkezett meg eléjük. Néma csend telepedett rájuk, ahogy a vad rázkódás egy pillanat alatt alábbhagyott, amint a hajtó lefékezte a lovát. A férfi remegve és izzadságban fürödve kászálódott le a bakról. Minden erejével azon volt, hogy kiszabadítsa a zavart és habzó szájú lovat a szekér elől. Az állat szemében veszett félelem csillogott.

Cryssin ráparancsolt a tanulókra, hogy ne mozduljanak el a helyükről, húzódjanak a legtávolabb, és a fiával együtt odalépett a hajtóhoz, miközben a hátuk mögött izgatott sustorgás támadt.

- Asszonyom, pokoli volt az utunk! Többször meg kellett állnom, mert azt hittem, hogy kitör a rácsok közül. Alig maradt épen a szekér. – Panaszolta a hajtó remegő hangon. Beszámolt a keserves útról, hogy minden pillanatban az életét féltette, mert biztos volt benne, hogy ha a farkas kitör, akkor megöli őt is. Lábai annyira remegtek, hogy úgy tűnt, bármelyik pillanatban összecsuklik és a földre rogy.

- Az a fontos, hogy ideértek. – Szakította félbe Cryssin a sopánkodását. – Most vigye arrébb a lovat, és menjen a konyhára. Ott megnyugodhat. Kérjen magának és az állatának enni és

innivalót. Innentől átvesszük mi. – A hajtó megtörten, görnyedt lábbakkal, de megkönnyebbülve vezette el a lovat a kantáránál fogva a konyha irányába.

A szekér megerősített szerkezetével most mozdulatlanul állt. A mélyéről nem hallatszódott ki semmi, csupán a várakozás nehéz csendje. Cryssin bekopogott a faburkolaton, ám semmit nem hallottak bentről. A farkas mozdulatlansága aggodalommal töltötte el. Idegesen nézett a fiára.

- Ki kell nyitnunk a ketrecet. – A férfi bólintott és mély levegőt vett. Felkészült.

Cryssin végignézte, ahogy fia testének körvonalai, arcának vonásai elhalványodnak, és finom neszezéstől övezve elkezd új alakot felvenni. A teste megnövekedett és felépítése változni kezdett, arcát állati pofa váltotta fel, ujjai karmokban végződtek. Néhány szívdobbanással később az ember helyén egy háromszor nagyobb, éjfekete farkas állt. Ruhái szakadtan hullottak a földre. A farkas megbiccentette busa fejét és hátrálni kezdett a szekértől, hogy néhány méterrel a ketrec ajtaja előtt harcra készen megvesse karmait a földben.

Cryssin elkezdte kioldani a reteszeket, amikor az utolsó is kinyílt, kitárta az ajtót és amennyire csak lehetett a rabszállító szekér mellé húzódott. Lélegzetvisszafojtva várta, hogy mi fog történni, ám egyelőre csak a ketrec belsejében gomolygó sötétséget lehetett látni. Mindenki feszülten várakozott, és Cryssin meghallotta a csendbe beleszövődő finom hangokat a ketrecből, amik a farkas ütemes légzését kísérték. Tudta, hogy a farkas most méri fel a helyzetét. Felméri az előtte várakozó, harca kész farkast és annak erejét, a mögötte elterülő erdőséget, amelyben könnyűszerrel elbújhat. Felméri a szagokat, amelyeket a többi lakótól sodor felé a légáramlat. Összegyűjt mindent, ami segíthet neki tájékozódni, megtudni, hogy hol van, kikhez hozták és mi a szándékuk vele.

Hosszú pillanatok teltek el, mire mást is hallani vélt a ketrecből. Apró mocorgást, mancsok súrlódását a szekér padlóján. Helyezkedett. Maga előtt látta a farkast, ahogy apróra összehúzza magát, karmait belevájja a fába és megfeszíti minden izmát, elhatározásra jut.

A szekér robajlásszerűen megrázkódott, amint a farkas kirentett a ketrecből egyenest neki a másiknak. Olyan erővel lökte ki magát a szekér mélyéről, hogy a fa szerkezet nem bírta, a kerekeket összekötő tengely eltört, a szekér pedig felborult. Cryssin-nek alig volt ideje, hogy elugorjon előle, mielőtt az maga alá temeti.

A farkas, mint egy nyíl, úgy szállt a levegőben. Azonnal futásnak eredt, amint a mancsa földet ért.

A kint ácsorgó lakók közül többen is felkiáltottak, ahogy az ezüst bundájú farkas nekiiramodott a másiknak. Mindannyian azt hitték, hogy támadni fog, azonban csak elsuhant mellette és az erdőség felé vette volna útját. Nem akart harcolni, menekülni akart, de a szekér belsejéből nem láthatta, hogy az Akadémiát körülölelő erdőben hatalmas vaskerítés húzódik.

Gareth is mozgásba lendült és oldalba kapva megakadályozta az ezüst farkas szökését. Ellenfele felborult és többször megperdült a tengelye körül, mire a lendülete alábbhagyott. Vicsorogva állt újra négy lábra és rontott neki a fekete fajtársának.

Cryssin félelemmel telve nézte végig a két farkas harcát. A fia mozdulatai már nem voltak idegenek számára, figyelmét a másik farkas kötötte le. Ismerte már jól a fajt, hiszen az Akadémia lakóinak egy része is farkas, a férje is az volt, ám eddig még nem látott egyet sem közülük, akinek a mozgása ennyire tökéletes lett volna. Nem volt egy felesleges mozdulata sem, minden izma abban a percben rándult, ahogy szükség volt rá. Nem támadott meggondolatlanul, szinte már emberi gondolkodás mutatkozott meg testének kecses mozgásában. Minden egyes mozdulatából kiütközött a nyers vadság, ami miatt az emberek félnek tőlük. Ő volt a tökéletes Fenevad.

Sokkal kisebb, de gyorsabb és halálosabb volt a fia farkasánál, azonban legyengült. A sebe, ahol meglőtték még nem gyógyult be teljesen, és Gareth tapasztalatainak köszönhetően nem talált fogást rajta. A férfi mintha látta volna minden egyes lépését előre, könnyűszerrel hárította támadásait. Erejének és nagyságának köszönhetően néhány karmolás és harapás árán maga alá tudta utasítani az ezüst farkast.

Cryssin ellépett a szekér romjai mellől és még mindig a kezében szorongatva a köntöst odalépett az egymásra vicsorgó farkasokhoz. Az ezüstös vadul, dühöngve vergődött Gareth alatt, de képtelen volt lerázni magáról a fajtársát. Cryssin elkapta jeges kéken villogó tekintetét. Olyan gyorsan váltották egymást az érzelmek azokban a tiszta szemekben, hogy ideje sem volt megérteni őket.

- Változtasd vissza! – Kérte a fiát.

Gareth gyomrának a mélyéről tört fel a morgás. Másképpen hangzott, mint korábban, amikor vívott az ezüstössel. Jelentése volt, utasítást tartalmazott, amellyel a dominanciáját igyekezett bizonyítani a másik felett. A farkasok megadják magukat, amikor egy fajtársuk hatalmat gyakorol felettük, elfogadják az erejét, meghajolnak az akarata előtt. Az ő társadalmukban még az erősebb kezében volt a hatalom, még az erő határozta meg rangsorukat. Az ezüst farkas mégis vakmerően vicsorgott tűhegyes agyaráit villogtatva, amelyeket gondolkodás nélkül ellenfele húsába mélyesztene. Egyáltalán nem mutatott félelmet, még akkor sem, amikor Gareth egyre fenyegetőbben közelített védtelen torka felé. Oda-odakapott, mintha csak azt mondaná, hogy ő felette áll mindennek és mindenkinek. Mintha kinevette volna Gareth próbálkozását.

Cryssin belátta, hogy így nem fognak boldogulni vele. Az ezüst farkas ösztönei erősebbek voltak, nem lankadt a figyelme egy pillanatra sem, hiszen az életét kellett védelmeznie és kiutat kellett találnia szorult helyzetéből. Éber tekintete folyton ugrált, hol Gareth-re, hol a tájat

fürkészte, hol Cryssin-t mérte fel. Kutatott egy lehetőség után, hogy kitörjön. A farkas fele kezdett teljesen eluralkodni rajta, ahogy az ember egyre mélyebbre sodródott a fejében. Cryssin-nek tennie kellett valamit.

Letette a köntöst a földre és leguggolt a farkas fejéhez. Előhúzta ruhája zsebéből az aprócska kis fiolát, amelyben egy altató hatású növény kivonatát őrizte. Elég erős volt, hogy lebírjon egy farkast. Vigyázva, hogy a feléje kapkodó agyarak ne sértsék fel vékony bőrét, a farkas szájába csöpögtetett egy adagot a kivonatból.

- Ez nemsokára elaltatja. – Magyarázta Gareth-nek, majd hátrébb húzódott, amint az ezüst farkas újból nekifeszült a felette tornyosuló másiknak.

A nemsokára hosszú pillanatokká nőtte ki magát. Az ezüst farkas nem adta könnyen magát. Óráról órára fogyott az ereje, ahogy a növény kivonatának újabb és újabb adagja fejtette ki a hatását. A vacsoraidőt kongató harang megszólalása után kezdődött csak meg a visszaváltozást jelző finom kis neszezés, miután már mindenki mást visszatereltek a kastélyba.

Cryssin-t előntötte az izgalom, olyan régóta látta már emberi alakját, akkor még kisgyermek volt. Gareth is csendben figyelt, várakozott, kíváncsisága vadul hajtotta a szívét.

Az ezüst farkasbunda alól, amely jeges kék szemével kiegészülve páratlan gyönyörű volt, egy fiatal lány bukkant elő békésen szuszogva. Arányos teste fedetlenül nyugodott a fekete farkas alatt. Hosszú barna haja a feje alá szorult, karjai nyugodtan pihentek a földön. Az oldalán feküdt, csukott szeme alatt karikák húzódtak, de arca finom vonalának szépséget nem árnyékolta be. Egyik combja vörös folt emlékeztetett a lőtt sebre.

Cryssin betakarta a köntőssel, miután Gareth visszaváltott emberré. Leguggolt eltakarva magát az anyja elől és a lány arcára függesztette a tekintetét.

- Folyton hallani találgatásokat, hogy ki is ő. – Szólalt meg lágy hangon, hogy ne ébressze fel az alvó lányt.

- Kevesen látták az emberi alakját, a viselkedése alapján sokan gondolták azt, hogy férfi. Még én is azt hittem, hogy egy kisfiút fogok találni, amikor először meséltek róla.

- Ilyen bemutatkozás után, már nagyon várom, hogy megismerjem. – Gareth visszaváltott farkassá és a lehető legközelebb hasalt le a lány mellé, hogy az anyja fel tudja emelni a hátára. A lány most hassal feküdt rajta, álmában belekapaszkodott Gareth selymes, éjfekete bundájába. A férfi szívét izgalom járta át. Különlegesnek látta a lányt, ahogy harcolt, a mozdulatait és azt, amit a szemében látott. Az első pillanattól kezdve a büvkörébe vont.

Visszaindultak az Akadémia épületébe. Lassan, komótosan sétált. Testében érezte a lány minden lélegzetvételét. Az igazgatói szobába mentek, ahol a lányt a kerevetre fektették. Cryssin megigazította rajta a köntöst. Gareth is váltott, felöltözött és türelmesen vártak.

Nehéz, kihívásokkal teli időszak köszöntött rájuk a lány érkezésével. Meg kell ismertetniük őt a helyzetével, meg kell tanítaniuk, hogy éljen együtt az emberekkel és mindenekelőtt, hogyan teremtsen egyensúlyt a két fele között. Küzdeni fog ellenük, egészen addig, amíg belátja, hogy az Akadémia nem az börtön, aminek tartani fogja, és ő nem fogoly benne.

Jó ideje ébren volt már. Még mielőtt kinyitotta volna a szemét, megérezte a két másikat a szobában. Felismerte annak a fekete farkasnak a szagát, aki korábban az útját állta.

Majdnem elárulta magát, ahogy a kábulat, amit az altató miatt érzett, elmúlt és felszínre tört az elmúlt néhány nap.

Üldözték.

Olyan reggel volt, akár a többi. A nap első sugarai lágyan ébresztették fel, nyújtózkodva mászott ki a verméből, egy bokor alá ásott kis rejtekből, hogy elbaktasson a közeli folyóhoz inni és felfrissülni. Élvezte a mancsa alatt az erdő puha földjét, a fülébe bekúszó lágy hangokat, madárcsicsergést, a szellő finom zúgását, a többi vad mocorgását. Lehajtotta a fejét, hogy igyon a folyó hűvös vizéből, amikor elzúgott mellette egy kisebb vadcsorda a félelem kesernyés felhőjét húzva maguk után. Égnek meredtek a szőrszálai, az erdei hangokba emberek lépteinek zaja vegyült. Tompán puffanó, csizmába bújtatott lábaké. Közeledtek felé, és akkor még nem tudta, hogy érte jöttek.

Gyakran bejárt a faluba lopni, amikor nem volt kedve vadászni. A falusiak elől hagyott élelmei csábítóak voltak, és sokkal könnyebben meg tudta szerezni őket, mintha vadászott volna. Mégsem találta fenyegetőnek az embereket. Gyűlölte őket, ők is gyűlölték őt, de egyikük sem ártott a másiknak. Arra gondolt, hogy biztosan csak utazók, észreveszik majd, aztán elmennek mellette.

Nem így történt.

Bevárta őket.

Nem utazók voltak.

Lándzsákkal és íjpuskákkal érkeztek.

Őt keresték.

Egy eszelős tekintetű, girhes férfi vezette őket. Nyakában farkasok agyaraiból fűzött nyaklánc lógott, még érezte még rajtuk a vérszagot. Örülettel teli tekintetével őt kereste, és amikor szemük találkozott egymással kéjes vigyor terült el az arcán kivillantva hófehér fogait. A kezében tartott lándzsára erősebben rámarkolt, majd egy mozdulattal felé hajította.

Elöntötte a düh és a félelem. Nagyon régen nem kellett már félnie. Nem félt az erdő vadjaitól, se az emberektől. Ennek a férfinak a tekintetétől azonban végigkúszott a gerincén, jeges ujjjaival megcsiklandozva a csigolyáit. A zsigereiben érezte, hogy pusztán azért jött érte, hogy meggyilkolja. Kedvtelésből, trófeának.

Ott akarta hagyni őket, de körbe vették. Érezte a szagukat minden irányból áramlani, bűdös alkohol és maró rosszindulat. Sarokba szorították. Felidéztek a múltját és eluralkodott rajta a keserű emlékekből táplálkozó vadállat. Hagyta, hogy elméjét vörös ködbe borítsa és elengedte emberi felének megmaradt részét.

Neki rontott annak a girhes, undorító férfinak. Meleg ömlött a szájába. Alig bírta elviselni a férfi vérének ízét. Gusztustalan volt, mintha mérget nyelt volna, de a benne lakó vadat már nem állíthatta meg. Hiába feküdt a férfi harcképtelenül, a fenyegetettség érzése és a vér látványa elvette maradék kis önuralmát.

Darabokra tépte, mint egy veszett fenevad.

Mire lehiggadt, addigra a többiek elmenekültek. Tudta, hogy el kell hagynia az otthonát. Azzal, hogy le akarták vadászni, elvették tőle az egyetlen helyet a világon, ezt a békés kis eldugott erdőt, ahol szeretett lenni, ahol megtalálta a nyugalomát.

Fájó szívvel indult el az erdőből, hiába. Néhány nap alatt újra a nyomában voltak, igazságot akartak szolgáltatni, mintha joguk lett volna hozzá. Igen, megölt egy embert, de azért tette, hogy megvédje magát. És most újra körbeveszik. Többen érkeztek lovon ülve, mintha az biztonságosabb lenne. Nem akart mást, csak eltűnni, még sem hagyták neki. Felkészületlenül érte az éles fájdalom, ami a combjába hasított, amint a nyíl áthatolt a húsán. Immáron könnyű célpontként hálót dobtak rá, lefogták és bekötözték a pofáját, elkábították és egy ketrechen ébredt. Végighallgatta, ahogy azon tanakodnak az emberek, hogy mit tegyenek vele. Vitatkoztak, sokan a halálát akarták, mások csak annyit, hogy eltűnjön a földjükről.

Dühöngeni akart az igazságtalanság felett. Hogyan is képzeltek ezek az együgyű teremtmények, hogy övék a föld, ahol az erdeje van?! Ki akart törni, hogy megmutassa, nincs semmiféle hatalmuk felette. Fájdalom hasított a lábába, amint megmozdult. Benne hagyták a nyilat, hogy a seb ne tudjon teljesen begyógyulni. Húsa elkezdett ránőni a nyíl vesszejére. Csapdába esve, egyre forralva a dühét várta, hogy az emberek döntsenek felette.

Az Akadémiára száműzték. Nem kérdezhetette meg, hogy mi az, nem követelhetette, hogy szabadon engedjék. Újra elkábították, ám az elméjét bevonó finom ködön keresztül is érezte, ahogy kihúzzák a nyilat a lábából és felszakad a húsa körülötte. Beemelték egy rácsos, ló vontatta szekérbe és elindultak vele. Próbált kitörni a szekérből, amint elmúlt a bódulata, ám legyengült. Éhes volt és szomjas. És ijedt. Nem tudta merre viszik, vagy mióta viszik, a sötét

szekérben elvesztette az időt. Nem tudta, mikor van éjszaka és mikor van nappal, csak abban volt biztos, hogy egyre messzebbre kerül az otthonától. Sosem égett még benne annyira a gyűlölet az emberek iránt, mint abban a szekérben.

Hangokat hallott, rengeteg szív verését, amikor a szekér végre megállt. Beszélgetés foszlányai szűrődtek be hozzá, majd valaki elkezdett a retesszel babrálni. Nyílt a zár, ami eddig fogva tartotta. A sarokba húzódott, a sötétbe bújt, onnan próbált rájönni, hogy hova is száműzték.

Beleszimatolt a levegőbe, emberek és farkasok szagát érezte, egy erdőét, egy épületét, de a legerősebb illat az előtte várakozó hatalmas fekete farkasé volt. Rá várt, izgatottsága ingerelte érzékeny orrát. Tudta, hogy nem nyerhet, ha harcba száll a feketével, de maradt még elég ereje, hogy elérje a mögötte húzódó erdőt. Ott elrejtőzhet addig, amíg feladják a keresését.

Helyezkedni kezdett, megtámasztotta hátsó mancsait a szekér padlóján, karmait a padlóba vágta. Aztán nekiiramodott, de a fekete az útját állta. Nem győzte le, a fekete maga alá kényszerítette, az ember pedig, aki mindvégig figyelte őket, a szájába csöpögtetett valamit, amitől újra elaludt. Olyan mélyen, hogy visszaváltott emberré, és most fekszik valahol, miközben fölötte ugyanaz az ember és farkas beszélget, amíg ő alvást színlel.

Figyelmesen hallgatta a szavaikat.

- Biztos vagy benne, hogy az emberek nem követelik a kivégzését? – Szólalt meg mély, határozott hangján a farkas. Érezte benne az erőt, amelyet visszaszorított, a dominanciát, amivel megpróbálta visszakényszeríteni emberi alakjába közvetlenül azelőtt, hogy elvesztette volna az eszméletét. Kis híján sikerült is neki. Nem sok fajtabélit ismert, eddig sosem találkozott ilyen hatalommal. Hirtelen kényszert érzett a váltásra, hogy megadja magát és eleget tegyen az utasításnak. Pusztán a dühe segített ellenállni ennek a belső késztetésnek, amelyet a fekete morgása váltott ki belőle.

- Igen. – Szólalt meg egy nő. Az illatából megállapította, hogy idősebb ember. Az ő hangja lágyan csengett a fülében, de volt benne egy él, amit ellenszenvesnek talált. – Sikerült megértetnem velük, hogy ami történt, az nem csupán az ő hibája. Ők is ugyanúgy vétkeztek, amiért nem fogadták meg a tanácsomat. Ez nem történt volna meg, ha nem kezdik el üldözni annak a férfinak a buzdítására, és rám hagyják a lányt.

- Jól tették, hogy ezúttal hallgattak rád. Éppen itt az ideje, hogy figyelembe vegyék a farkasokat is. Túlzottan elharapózott már az ellenszenvük irántunk. Megkönnyebbültem, amikor végre megérkezett. Az Akadémia falain belül van, ahol megvéldhetjük őt az emberektől és önmagától. Mindünkben maradt vadság, de kiegyensúlyozta az emberi részünk. Benne nincs meg ez az egyensúly. Ezt tisztán láttam a szemeiben. Mióta volt farkasalakban?

- Azt mondják, több mint hat holdforduló óta látják folyamatosan farkasként járni-kelni. Azelőtt eltűnt napokra. Úgy vélték, hogy azokon a napokon emberként járt. – Hallotta, ahogy a döbbenet a férfiba fojtja a szuszt.

- Túl hosszú idő, főleg egy olyan kivételesen vad és ösztönös farkas esetében, mint ő. Csoda, hogy még emlékszik arra, hogyan kell emberré válni!

- Talán már nem emlékezett, ezért váltott vissza csak azután, hogy mélyen elaltattam.

- Ő eddig a legkülönlegesebb farkas, aki eddig a földön járt.

- Fenséges Fenevad, nem gondolod?

Érezte feltámadni a dühét. Honnan tud ez a két idegen ennyi mindent róla? Ráadásul az egyikük ember, soha nem ment az emberek közelébe, csak ha éhes volt és lopni akart, vagy ha meleg holmira volt szüksége, ha éppen emberként járt. De akkor mégis kitől tudták, hogy úgy döntött, farkas marad egy ideig?

Hirtelen megváltozott a légkör, várakozás és feszültség szagával telt meg. A farkas végül észrevette, hogy ébren van és hallgatózik. Már nem volt értelme tovább tettetni és már kedve sem volt hozzá. Kérdések örvénylettek a fejében, amikre válaszokat akart kapni. Kinyitotta a szemét, próbálta minél hamarabb felfogni, hogy hol van, mi veszi körül. Egy kereveten feküdt köntösben, amivel szemben egy ablak, előtte pedig egy íróasztal állt. A tőle jobbra eső falon az ajtó, a másikon pedig könyvespolcok sorakoztak. A farkas az íróasztal mellett várakozott, ami mögött a nő ült egy székben. Az asszony kontyba fogott őszbe hajló barna hajával szigorúnak tűnt. Elég idős volt már, hogy az anyja lehessen a mellette várakozó feketének. A szaguk is hasonlított. Szája és szeme körül apró ráncok őszintén igazolták a korát, mégis fiatalos erőt érzett benne, de nem annyit, mint a farkasban. A feketéből az övével vetekedő hatalom áradt. Barna tekintete melegen pihent rajta, mintha mellkasában valahol fogságban esett lelkét kutatná. Ugyanolyan árnyalatú haja kócosan, valahogy mégis rendezetten meredezett és Horo meg mert volna esküdni rá, hogy dominánsabb farkassal sosem találkozott még. Nem volt szép férfi, de mindennapi vonásaiban volt valami különleges, amitől libabőr futott végig a testén. Fogalma sem volt, hogy mi fog rá várni most, hogy megérkezett az Akadémiára, de kezdte gyanítani, hogy a legnagyobb veszélyforrás a fekete lesz.

Gyorsan kelt fel. Ujjait begömbítette, gyenge körmeit karmokká váltotta, izmait megfeszítette készen bármire. A nő és a férfi őt nézték, a nő arcán aggodalom futott át, a férfi keze enyhén megremegett váltásra készen, ha újra harcolnia kéne. Vajon milyen gyorsan vált?

- Horo? – Szólította meg óvatosan az asszony. Azonnal rákapta a tekintetét, készen állt a támadásra, ha nem hagynak neki más választást. Nem tudhatta, hogy mit akarnak tőle, mi célból

hozták ide. Nem bízott senkiben és szívét vasmarokkal szorította a bizonytalanság. Fenyegette érezte magát, és ha egy farkas így érez, akkor mindent megtesz, hogy védje magát.

Még egyszer a nevén szólították.

Nem válaszolt azonnal. Sok hold kelt már föl és bukott le, mióta beszélt. Értette, amit mondtak neki, de elfogta a kétség, hogy válaszolni is tud-e. Óvatosan formálni kezdte a szavakat a szájával, próbálgatva a kiejtésüket, mire végül megszólalt.

- Honnan tudod, hogy szólíts?! Régen volt már, hogy elmondtam valakinek a nevem. – Főrdt az asszonyra. Saját hangja idegenül csengett a fülében.

- Hosszú esztendőkkal ezelőtt találkoztunk már. Még kislány voltál, és én emlékeztem a nevedre. – Nyugodt maradt a hangja, óvatosan beszélt. Tisztában volt Horó kiszámíthatatlanságával, nem tudhatta mik azok a szavak, amelyek felingerlik őt. Eközben a farkas elmozdult a helyéről és lassú, nyugodt lépésekkel egyre jobban megközelítette. Horó figyelte, minden lépését számontartotta, amelyekkel őt akarta becserkészni. Érezte a farkas szándékát, de tisztában volt azzal is, hogy ereje hiányában most sem győzheti le. Éhes gyomra hangosan követelőzött, torka vízért könyörgött. Jegesen fénylő tekintetével követte a mozgását, de nem helyezte át a testsúlyát. Csak akkor van esélye, ha a gyenge embert támadja meg.

- Honnan tudtok rólam? Figyeltettetek? – Folytatta a faggatózást.

- Igen, régóta rajtad a szemünk. – Válaszolt újra az asszony. Szeme az egyre közeledő a farkasra rebbent.

- Miért? – Horó ezt már inkább vicsorogva kérdezte felháborodását haragba fordítva.

- Szerettük volna elkerülni azt, ami történt.

- Hát nem sikerült! – Vetette oda foghegyről, még mindig szemmel tartva az egyre közeledő férfit. – Különben is, hol vagyok, és ki vagy te? Vagy ő? Azt hiszed, becserkészhetsz? Megállnék ott, ahol vagyok! – Sziszegte Horó most már egyenes az asszony fiának címezve mérges szavait.

A farkas megállt, érdeklődő tekintetét Horó-ra függesztette.

- Az Akadémián vagy, én vagyok az igazgatónője. A nevem Cryssin Howling. Ő a fiam, Gareth. Korábban már említettem, hogy fiatalabb korodban találkoztunk. Már akkor szerettelek volna elhozni ide, hogy itt nőj fel, de akkor megszöktél előlem. Nemrég újra kutatni kezdtem utánad, hogy megint megpróbáljalak elhozni, azonban elkéstem vele, ahogy azt te is tudod. Most az emberek hoztak ide. Alkut kötöttem velük, hogy ne végezzenek ki gyilkosságért, cserébe vállaltam a felelősséget érted, hogy soha többet nem fog előfordulni, ami történt. Azért vagy itt, hogy megmutassuk neked, milyen együtt élni az emberekkel, hogy megtanítsuk, hogyan hozd egyensúlyba az embert a farkassal.

- Akkor sem akartam itt lenni, most sem akarok! Nem én akartam gyilkolni, nem az én hibám volt, nekem nem kell megfizetnem érte. Nem érdekel, hogy miért vállaltál felelősséget, nem érdekel, hogy meg akarnak ölni, mindig is meg akartak! Emberek! – Köpte undorral. – Nem akarok együtt élni velük! Alattomosak, önzőek és kegyetlenek, nem okoznak mást a fajtámnak csak szenvedést! Mit gondolsz, miért döntöttem úgy, hogy farkasként élek tovább? Nincs szükségem egyensúlyra! Farkas vagyok! – Észre sem vette, hogy dühében szavai folyékonyan törtek elő belőle. Fűtötte önnön vadsága, miközben a testtartása is még fenyegetőbbé vált. Kezdte elveszíteni az önuralmát. Betörték az életébe, kutattak utána, megfigyelték és elhurcolták! Úgy érezte, hogy forr a vére és remegnek az izmai a visszafojtott haragtól. Erős kényszert érzett a váltásra, bőre bizsergett, ínye viszketett, csontjai fájtak.

- Aligha van választásod, az Akadémia területét nem hagyhatod el! Amíg anyám úgy látja jónak, ez az otthonod, tetszik vagy sem. Részt veszel a napi tanórákon, és minden nap velem fogsz dolgozni azon, hogyan fogd vissza a farkasod! – A fekete az anyja és közé helyezkedett, körvonalai határozatlanul remegtek, hangja magabiztosan és keményen csendült.

Horo gúnyosan felnevetett és még az orrát is felhúzta válasz közben.

- Csak azért, mert egyszer legyőztél, még nem uralkodhatsz felettem. Megpróbálhatsz itt tartani. – Kihívóan nézett a fekete szemébe. Az nem mozdult, testtartása védelmező volt, mintsem támadó, míg az anyja továbbra is az asztal mögé bújt. Horo úgy döntött, hogy felesleges tovább fenyegetnie őket. Sosem fogják elérni, hogy ezt a helyet az otthonának tekintse, hogy beilleszkedjen az emberek közé. Elhatározta, hogy minden nap a kiutat fogja keresni, és ha kell, akkor az egész helyet porig rombolja hozzá. Nem fogják megszelídíteni, ebben biztos volt, így hát engedett a tartásán és visszafeküdt a kerevetre. Minden további beszélgetésre tett kísérletet elutasított.

Gareth le sem vette a szemét a lányról, akinek a tekintete úgy tapadt a plafonra, mintha az lenne a világ legérdekesebb emberi alkotása. Lenyűgözte a magabiztossága, természetes viselkedése. Beleveszett azokba a vadul villámló kék szemekbe, amikben csak úgy cikáztak az érzelmek. Érzékelte Horo zavartságát, bizonytalanságát, amelyet el akart rejteni előlük, Gareth nem ítélkezett felette. Bátornak tartotta, amiért ilyen keményen tartotta magát, pedig mindent elvettek tőle, megfosztották a biztonságosságtól, amibe kapaszkodhatott.

Figyelte az arcát, amíg az anyja elmagyarázta neki, mik a szabályok az Akadémián. Merev és mozdulatlan maradt, de Gareth észrevette, hogy szeme időnként meg-megrebben, ahogy visszafogja magát.

- Az Akadémiát azért alapítottuk egy évtizede, hogy a farkasok és emberek kapcsolatának javítására helyszínt adjunk, és megtanítsuk a fiataloknak, hogyan éljenek egymás mellett

békében és teremtsék meg az összhangot egymás között. Bizonyára te is érzed, hogy az Akadémia tanárai és tanulói között nagy számmal akadnak emberek is. Kötelességed tiszteletben tartani őket, a szokásaikat, a gyengeségüket, ahogy nekik is kötelességük tiszteletben tartani a farkasok erejét és hatalmát. Ebben a kastélyban egyensúly van közöttünk, ennek a jelképe az egyenruha, amely elmosza a külső jegybeli különbözőségeket. Senkinek nem járnak különleges előjogok, ahogy neked sem Horo! Hordanod kell az egyenruhát, be kell tartanod a szabályokat és a házirendet. Továbbá, ahogy a fiam is mondta, neked is részt kell vened a tanórákon, és képezned kell magad, hogy harmóniába kerüljön az emberi és a farkas feled. – Gareth újabb rángást vett észre Horo szép arcán. – Én foglak felelőssé tenni, ha megszeged az Akadémia szabályait, ha pedig a vétked súlyos, akkor felelned kell a bíróságunk előtt, amely akár halálbüntetést is kiszabhat! Ezt jól véd az eszedbe! – Horo továbbra is mozdulatlan maradt, akár egy szobor. – Adok melléd egy tanulót. Lila is farkas, segíteni fog a beilleszkedésben. És ne feledd, csak azért, mert nem látsz minket, mi szemmel fogunk tartani téged! Viselkedned kell, mert így helyes. A világ nem csak a farkasoké, mindannyiunk számára van benne elég hely, és éppen ideje, hogy ezt te is megtanuld. Horo, figyelsz rám?! – Cryssin elvesztette a türelmét, azonban Horo-t nem hatotta meg az emelt hanghordozás.

Gareth pontosan tudta, hogy a lány minden egyes szót hallott, és meg is értette. Láta az árulkodó jeleket, amik az anyja figyelmét elkerülték, az apró rebbenéseket, egy-egy mélyebb lélegzetvételt. Azonban aggasztotta a lányból áradó nyers vadság illata. Csiklandozta az orrát, bizsergette elnyomott ösztöneit, táncra hívta. Ugyanakkor kétségeket ébresztett benne. Helyesen gondolják, hogy Horo-nak az Akadémián a helye?

Anyja szavai alatt tovább figyelte lányt, ahogy a testét feszültségben tartó vak elutasítás és dac kiült az arcára, és egy pillanatra úgy érezte, hogy valóban Fenevadat hoztak maguk közé. Magabiztossága megingott, hogy valóban képes lesz-e a Horo-t nevelni, hogy elérheti nála, tanuljon, hogy olyan farkas legyen, akit majd biztonsággal mer emberek közé engedni.

Horo régóta élt már farkasként, összekeveredtek benne az emberi és az állati viselkedés jegyek. Ezt látta Gareth, ahogy behajlított lábakkal, lábujjait belemélyesztve a kerevet párnájába, két kezével megtámaszkodva maga előtt, ugrásra készen várt. Tekintetét ragadozóként hordozta végig rajtuk. Akkor nem az embert, hanem az állatot látta egy ember testében. Aggódott, hogy az emberi része már régen nem kap akkora teret a fejében, mint a farkas. Mit fognak tenni, ha valóban az állat az uralkodó fél?

- Befejezted? – Szólalt meg Horo, miután Cryssin elhallgatott. Az anyjának már nem volt mit mondania. Elsorolta a tudnivalókat, elmondta a szabályokat, de egy pillanatra sem hitt egyikük se abban, hogy Horo elsőre be fogja tartani őket.

Horo nem várt választ, talpra szökött és az ajtón keresztül sebesen hagyta el a szobát.

- Hagyd, hadd menjen! – Állította meg Gareth az anyját. - Biztos jó ötlet volt idehozatni? - Adott hangot a kétségeinek. Cryssin ugyanolyan gondterhelt tekintettel nézett vissza rá.

- Muszáj hinnünk benne, hogy a válasz igen. Horo közel, s távol a legproblémásabb farkas. Az esztendőök során rengeteg haragost gyűjtött, akikben nőttön nő a rosszindulat és az utálat felé és rajta keresztül a fajta felé. Nem ez volt az első eset, hogy indítványozták a kivégzését. Hatalmas erőfeszítésbe és rengeteg üres ígéretembe került, hogy megakadályozzam a merényleteket. Az ő érdekében kértem ide, hogy letöltse az úgynevezett büntetését. Egyszerűen kimondva, nem maradt más választása, mint finomodni, és igazodni az emberekhez, máskülönben örökre az Akadémián kell tartanom, hogy megóvjam az életét. Itt már nem pusztán csak arról van szó, hogy elkövetett néhány csínyt. Megölt valakit, és ezzel elvesztette az emberek a maradék türelmét is. Az életét kell megmentenünk.

- Miért ragaszkodsz hozzá ennyire? - Kérdezte Gareth. Tudni akarta, hogy anyja miért tesz meg mindent, hogy egy látszólag ismeretlen lány életét megóvjá.

- Mindent elvettek tőle gyermekkorában. Sosem találtam meg a családját, már nem is vagyok biztos abban, hogy van családja. Véletlenül találkoztam vele kislánykorában. A szemébe nézve már akkor borzasztó mélységet láttam benne. Úgy éreztem, hogy felnyársálnak azok a szemek a bennük lakó rengeteg emlékekkel, érzéssel és tudással. Meséltem róla édesapádnak, ő is találkozni akart vele, de Horo addigra már eltűnt. Megszökött abból a faluból, ahol addig élt, és sokáig hírét sem lehetett hallani. Kutattunk utána, mert apáddal úgy döntöttünk, hogy magunkhoz vesszük. Megrendítette apádat a kislány története, és mindenáron segíteni akart rajta. Sosem találkozhatott vele, én pedig megígértem neki, hogy mindenképpen megtalálom és vigyázni fogok rá.

- Apa mindig ilyen volt. - Mosolyodott el Gareth. - Örökké másokon akart segíteni. Mégis, ha nem marad más választásod, és itt kell tartanod örökre, akkor az Akadémia azzá a börtönné válik számára, aminek most is gondolja.

- Tudom.

Gareth az ablakhoz sétált és kinézett rajta. Horo ez idő alatt kitalált az Akadémia hatalmas kapuin és most tanácstalanul meredt az udvarra keresve egy kiutat, amit nem fog megtalálni. Gondoskodtak az olyan ellenálló farkasokról, akik nem akartak itt maradni, amikor az Akadémia épült. Hatalmas vaskerítést emeltek és mélyen a földbe ásták sziklával körberakva. Senki nem juthat ki önszántából.

Gareth figyelte a lányt, ahogy mélyen a levegőbe szimatol. A szíve mélyén nagyon szeretne volna, ha sikerrel járnak. Nem ismerte még Horo-t, de azt már most tudta, hogy páratlan teremtmény, és óriási hiba lenne, ha elveszítenék.